

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce [redacted], bytem [redacted], proti žalovanému Ministerstvu vnitra, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, adresa pro doručení Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí kanceláře ministra vnitra ze dne 13.10.2010, č.j.: MV-12261-17/KM-2008,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, kanceláře ministra vnitra, ze dne 13.10.2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, o částečném odmítnutí přístupu k informacím ze dne 11.8.2010, č.j. KRPB-73792/ČJ-2010-0600/KR.

Žalobce v podané žalobě v bodě I popsal dosavadní průběh řízení s tím, že dne 9.10.2007 písemným podáním požádal o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, konkrétně o kopii vyšetřovacího spisu vedeného Policií České republiky, Správou Jihomoravského kraje, v uzavřené věci č.j. IN-145/11-TČ-2007. Žalobce poukázal na to, že žádost byla nejprve částečně odmítnuta rozhodnutím policie ze dne 5.12.2007, proti němuž podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání a o odvolání rozhodlo

Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 29.2.2008. Proti uvedenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou ve správním soudnictví, přičemž Městský soud v Praze žalobě vyhověl a rozsudkem ze dne 30.4.2010, č.j. 7Ca 68/2008 - 35, nezákonné rozhodnutí zrušil. Zároveň soud vyslovil závazný právní názor, kterým měl být žalovaný v dalším řízení vázán, nicméně povinný prvoinstanční orgán se tímto názorem neřídil a vydal opětovně takřka totožné prvoinstanční rozhodnutí ze dne 11.8.2010. Protože nové zamítavé rozhodnutí odůvodnil prvoinstanční policejní orgán opět nedostatečně a vágně, podal vůči němu žalobce opět odvolání, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Teprve po vydání tohoto rozhodnutí vydal prvoinstanční orgán zcela zmatečně další rozhodnutí ze dne 21.10.2010, ve kterém se pokusil podle ustanovení § 70 správního řádu opravit výrok a další části prvoinstančního rozhodnutí.

Pod body II a III podané žaloby žalobce popsal důvod žádosti o poskytnutí informací s tím, že vyšetřovací spis jako předmět žádosti o informace byl veden v souvislosti s trestním oznámením, podaným žalobcem na příslušníka Policie ČR [REDAKCE] v souvislosti se zákrokem policie dne 1.5.2007. Z poskytnutých fragmentů informací v souvislosti s vyšetřováním brutality policejního zákroku zjistil žalobce další šokující skutečnosti o tom, že vyšetřování v souvislosti s nepřiměřeným zásahem nebyli jen zasahující policisté, ale i pracovníci inspekce Ministerstva vnitra. Šetřením inspekce bylo zjištěno, že před prvním použitím donucovacích prostředků proti účastníkům shromáždění nebyla s velkou pravděpodobností dána výzva s výstrahou podle ustanovení § 38 odst.3 zákona o policii. Inspekce se tímto závažným podezřením z účelového porušení zákona nezabývala a věc byla odevzdána ke kázeňskému projednání. Inspekce ministra vnitra přiznala, že velitelé gigantického policejního zásahu na ulici Bašty dne 1.5.2007 porušovali zákon, nařídili provést nezákonný zákrok, v důsledku kterého byli zranění lidé. Toto jednání však inspekce nekvalifikovala jako trestný čin, přestože velitelé zásahu jednali vědomě, účelově disponovali s represivní policejní silou, lhali a nevypovídali pravdivě před orgány činnými v trestním řízení. S uvedeným postupem policie se žalobce jako bezúhonný a čestný občan nedokáže smířit a trvá na tom, aby mu byla požadovaná informace poskytnuta v plném rozsahu.

V bodě IV podané žaloby žalobce vyjádřil žalobní body. V prvním žalobním bodě žalobce namítl porušení ustanovení § 70 správního řádu v průběhu řízení. Podle názoru žalobce vady výroku rozhodnutí, které nelze považovat za zřejmé nesprávnosti, je možné odstraňovat jen cestou řádných a mimořádných opravných prostředků. Za zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno nebo vyhotoveno a je každému zřejmá. V daném případě však jde o záměnu čísel jednacích u různých žádostí a tím také zákonitě o změnu data jejich podání. Podle názoru žalobce opravným usnesením nelze doplňovat, nahrazovat či jinak měnit výrok rozhodnutí.

Žalobce namítl opakované porušování zákonných lhůt žalovaným, když zákon určuje povinnost zpřístupnit informaci bez zbytečného dokladu a patnáctidenní lhůta podle ustanovení § 14 odst.5 písm.d) zákona č. 106/1999 Sb. je lhůtou maximální. Žalobce namítá v této souvislosti i porušení ustanovení § 6 správního řádu, podle kterého má správní úřad povinnost vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. V daném případě podal žalobce jako žadatel žádost o poskytnutí informací již dne 9.10.2007, tři roky se vlekoucí řízení bylo završeno soudním rozsudkem o nezákonnosti, nezákonným postupem žalovaného vznikly žadateli a zejména veřejným rozpočtům zbytečné náklady a dotčené osoby byly nadměrně a bezdůvodně zatěžovány. Žalobce brojí proti přístupu žalovaného, který ze základních zásad

správního řízení dělá jen obecné postuláty, které lze vždy vyložit podle potřeby a jejich porušování není nijak sankcionováno.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že neměl možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalovaný na tuto již odvolací námitku uvedl, že šetření a vyhodnocování podkladů bylo prováděno na základě původního spisového materiálu. Není však zřejmé, o jaký materiál se jedná, protože z dopisu od povinného prvoinstančního orgánu ze dne 28.7.2010 vyplývá, že povinný je v nouzi, co se týče spisového materiálu, neboť předtím poskytnutá informace již není součástí archivovaného spisu. Žalobce má za to, že je zhola nepřezkoumatelné a nejasné, co míní žalovaný slovy „původní spisový materiál“, když podle reakce povinného subjektu je zřejmé, že žádný spis ve smyslu ustanovení § 17 správního řádu ve věci nevedl a pokoušel se ho zrekonstruovat. Námitka nemožnosti seznámit se s podklady rozhodnutí směřuje nejen k činnosti žalovaného jako odvolacího orgánu, ale zejména k průběhu řízení před orgánem prvoinstančním.

V další žalobní námitce žalobce namítl, že povahu vnitřních pokynů a personálních předpisů mají pouze akty, které regulují vztahy uvnitř úřadu a nijak se neprojeví ve vztahu k třetím osobám. Žalobce v souvislosti s tím namítl, že rozkaz policejního ředitele č. 48/2007 ze dne 12.4.2010 a závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003 byly připraveny a použity pro plánovaný zásah proti občanům ohlášeného veřejného shromáždění v Brně dne 1.5.2007 a je proto evidentní, že se výsledky realizace policejního rozkazu projeví v souladu s názorem Městského soudu v Praze, vysloveným v rozsudku ze dne 12.4.2006, č.j. 10Ca 196/2004-41 navenek v rámci brutálního policejního zákroku, kde došlo ke zranění lidí i zvířat, k plýtvání veřejnými prostředky v řádech milionů a kterého byl žalobce svědkem i obětí. Žalobce brojí proti tomu, že žalovaný porušuje ustanovení § 78 odst.5 soudního řádu správního, když ve zrušujícím rozsudku byl odkázán ve vztahu k hodnocení pojmu „interní pokyn“ na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 17.1.2008, č.j. 5As 28/2007-89, dostupný na www.nssoud.cz. Podle tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je třeba vždy vyhodnotit obsah takového interního pokynu a vyhodnotit zejména, zda se vztahuje k výkonu veřejné správy. Pokud se totiž vztahuje k výkonu veřejné správy, která přímo ovlivňuje práva a svobody občanů, jakým je právo shromažďovací, nelze je považovat za informace vyloučené z práva na informace. Žalovaný se nevypovádal s právním názorem soudu a přezkoumatelně neodůvodnil, proč mají mít odmítnuté informace charakter interních pokynů, takže rozhodnutí napadené žalobou je zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobce v podané žalobě dále namítl, že žalovaný správní úřad znovu porušuje ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního a ignoruje závazný právní názor městského soudu o tom, že jméno a příjmení není osobním údajem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím a tento názor opírá o konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 29.7.2009, č.j. 1As 98/2008-148, dostupný tamtéž). Žalovaný se pouze pokoušel zachytit se předchozí chabé právní argumentace povinného subjektu, argumentujícího ustanoveními § 11 až 16 občanského zákoníku. Tato právní úprava se týká ochrany osobnosti, je občanskoprávním institutem a její podstatou je ochrana pověsti, důstojnosti a cti před neoprávněným poškozováním. Je vyloučené, aby bylo do osobnostních práv kohokoli zasaženo poskytnutím informace, na které je uvedeno jeho jméno bez dalších identifikačních údajů a je zcela absurdní odkazem na ochranu osobnosti omezovat právo na svobodný přístup k informacím podle zvláštního zákona.

Žalobce v podané žalobě namítl neoprávněnou aplikaci ustanovení § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž dovozuje, že zákon umožňuje odepřít informace pouze v případě, že by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy a zjišťovat bezpečnost České republiky. Žalobce namítl, že povinný subjekt přezkoumatelně vůbec nepředložil důvody, proč by informace o policejním zásahu, starém více než tři roky, mohly jakkoli ohrozit práva třetích osob nebo předcházet trestné činnosti. Odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí je strohé a nepřezkoumatelné, odepření informací se opírá jen o obecná a nekonkrétní prohlášení o bezpečnostním riziku do budoucna a hrozbě zneužití. Svou argumentaci žalovaný dovedl do absurda, když na závěr své krátké úvahy uvedl, že nemůže svá tvrzení konkretizovat, protože už tím by fakticky zveřejnil odpírané informace. Podle názoru žalobce zákon neumožňuje odepřít poskytnutí informace z předběžné opatrnosti, jak to učinil žalovaný a s nepřezkoumatelným zdůvodněním, že mohou být zneužity k páčání například trestné činnosti nebo jinému porušení zákona. Pro takové jednání počítají zákony s postihem, který je poté předmětem jiného řízení.

Závěrem podané žaloby žalobce zdůraznil, že žalovaný při svém postupu ve věci odepření informace porušil zákon, nedodržel zákonné lhůty pro poskytnutí informace, dokonce ani pro předklad odvolání a rozhodnutí o něm, své zamítavé rozhodnutí odůvodnil zcela nedostatečně a vágně, využívající také zástupné důvody, ignorující své zákonné povinnosti, a proto podle názoru žalobce nezbyvá, než jeho rozhodnutí zrušit.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že námitka žalobce, uvedená v odvolání ohledně porušení ustanovení § 2 odst.1 správního řádu, nemá oporu v odůvodnění předchozího rozsudku Městského soudu v Praze, který konstatoval nepřezkoumatelnost a nikoli nezákonnost napadeného původního rozhodnutí žalovaného ze dne 29.2.2008. Námitka vzniku zbytečných nákladů na vrub žalobce či veřejného rozpočtu je nedůvodná, neboť žalovaný i povinný subjekt postupovali ve věci tak, aby žádnému ze subjektů zbytečné náklady nevznikly. Správní úřad není povinen v novém rozhodnutí líčit podrobně průběh řízení po vydání soudního rozhodnutí, které předcházelo vydání vlastního rozhodnutí povinného subjektu. Odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu není v rozporu se žalobcem citovaným ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, když obsahuje úvahy i rozborů úvah povinného subjektu, související s aplikací právních předpisů na rozhodovanou část projednávané věci. Lze konstatovat, že byla překročena patnáctidenní lhůta, stanovená pro vyřizování žádosti o poskytnutí informace, avšak žalobci tím nebyla způsobena žádná újma na jeho právech či právem chráněných zájmech. Totéž platí i pro případ překročení lhůty žalovaným při vyřizování odvolání.

V době podání stížnosti žalobcem bylo již rozhodnutí povinného subjektu vyhotoveno a zdržení bylo způsobeno pouze tím, že se snažil věc vyřídit v co nejširším rozsahu. Nedůvodnou je rovněž námitka, že se žalobce nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Ve věci sice bylo prováděno šetření a vyhodnocování podkladů, zda lze žádosti žalobce vyhovět či nikoli, ale na základě původního spisového materiálu a nikoli na základě nových skutečností, které by žalobci nebyly známy, nebo nových podkladů ve spisu. Námitka údajného pouhého opsání prvoinstančního rozhodnutí a nereflektování rozhodnutí soudu je irelevantní, neboť povinností povinného subjektu nebylo vydat odlišné rozhodnutí, ale vydání rozhodnutí přezkoumatelného s řádným odůvodněním, proč část informací odmítl poskytnout.

Pokud jde o námitku žalobce, spočívající v popření výlučnosti vnitřních pokynů a personálních předpisů, má žalovaný za to, že obě žalobcem zmíněná rozhodnutí (rozkaz ředitele a pokyn policejního prezidenta) jsou pouze vnitřními pokyny podle ustanovení § 11 odst.1 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Týkají se výlučně policejní taktiky, metodiky, techniky organizačních postupů a interních záležitostí policie, svým obsahem nemohou ovlivnit veřejnost nezúčastněnou ve služebním či zaměstnaneckém poměru k policii a zasáhnout tak do práv a povinností veřejnosti. Pokud jde o posouzení osobních údajů, má žalovaný správní úřad za to, že v tomto případě by byly osoby určitelné, neboť na základě údajů, uvedených na znečitelněných listech č. 847 a 848, je jednoznačně možné je identifikovat a proto se žalovaný ztotožnil s právním názorem povinného subjektu.

Závěrem žalovaný poukázal na to, že povinný subjekt učinil veškeré potřebné úkony se záměrem maximálního možného vyhovění žádosti žalobce. Odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11.8.2010 považoval žalovaný za dostatečné a určité, když povinný subjekt podrobně popsal obsah jednotlivých listin, které neposkytl, včetně audiovizuálních nosičů a řádně důvody neposkytnutí odůvodnil.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout o věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.r.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

V prvním žalobním bodě žalobce namítl porušení ustanovení § 70 správního řádu v průběhu řízení. Podle názoru žalobce vady výroku rozhodnutí, které nelze považovat za zřejmé nesprávnosti, je možné odstraňovat jen cestou řádných a mimořádných opravných prostředků. Za zjevnou nesprávnost může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno nebo vyhotoveno a je každému zřejmá. V daném případě však jde o záměnu čísel jednacích u různých žádostí a tím také zákonitě o změnu data jejich podání. Podle názoru žalobce opravným usnesením nelze doplňovat, nahrazovat či jinak měnit výrok rozhodnutí.

Uvedenou žalobní námitku neshledal soud důvodnou. Institut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle ustanovení § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení naopak nelze měnit vlastní obsah rozhodnutí. Správní orgán tak může v průběhu řízení upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení však nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit. V posuzované věci došlo rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 21.10.2010 k opravě předmětu řízení v záhlaví rozhodnutí téhož orgánu ze dne 11.8.2010 a dále k opravě nesprávného data podání žádosti a doplnění

neúplného čísla jednacího ve výroku opravovaného rozhodnutí ze dne 11.8.2010. Soud dospěl po provedeném řízení k závěru, že uvedená oprava nezkrátila žalobce na jeho právech a právům chráněných zájmech jednak proto, že k vydání (rozeslání) opravného rozhodnutí došlo až poté, kdy žalovaný správní úřad již rozhodl o odvolání žalobce a dále proto, že vlastní způsob provedené opravy nezpůsobuje (přes jistou formulační těžkopádnost) pochybnosti o tom, kdo opravu činí, co se opravou napravuje a jaké jsou důvody opravy. Samotná oprava tak není způsobilá vyvolat nejasnosti a nejistotu adresáta rozhodnutí a není proto ani důvodem, pro který by bylo nutno napadené rozhodnutí o odvolání zrušit soudem v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu ve správním soudnictví.

Druhá námitka žalobce se týkala toho, že při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informace byly opakovaně porušovány zákonné lhůty pro vyřízení žádosti, pro rozhodnutí o odmítnutí informace a pro rozhodnutí o odvolání.

Podle ustanovení § 14 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. je žádost podána dnem, kdy ji obdržel povinný subjekt. Podle odstavce 5 téhož ustanovení povinný subjekt posoudí žádost a v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů ode dne podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do třiceti dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti. V případě, nerozhodne-li podle ustanovení § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do patnácti dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění. Podle odstavce 7 téhož ustanovení lhůtu pro poskytnutí informace podle odstavce 5 písm.d) může povinný subjekt prodloužit ze závažných důvodů, nejvýše však o deset dní. Závažnými důvody jsou vyhledávání a sběr požadovaných informací v jiných úřadovnách, které jsou oddělené od úřadovny vyřizující žádost, vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti, konzultace s jiným povinným subjektem, který má závažný zájem na rozhodnutí o žádosti, nebo mezi dvěma nebo více složkami povinného subjektu, které mají závažný zájem na předmětu žádosti. Žadatel musí být o prodloužení lhůty i o jeho důvodech vždy prokazatelně informován, a to včas před uplynutím lhůty pro poskytnutí informace.

Podle ustanovení § 15 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

Podle ustanovení § 16 odst.1 zákona č. 106/1999 Sb. proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání. Podle odstavce 2 téhož ustanovení povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení odvolání. Podle odstavce 3 téhož ustanovení nadřízený orgán rozhodne o odvolání do patnácti dnů ode dne předložení odvolání povinným subjektem. Lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je patnáct pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. Lhůtu nelze prodloužit. Podle odstavce 4 téhož ustanovení při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Z předloženého spisového materiálu správního orgánu a samotného napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správním orgánem prvního stupně nebyla dodržena lhůta podle ustanovení § 14 odst.7, § 15 odst.1 a § 16 odst.2 zákona č. 106/1999 Sb. a žalovaným

potom lhůta podle ustanovení § 16 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb. Zákon o svobodném přístupu k informacím však žádné sankční či jiné důsledky pro případ překročení těchto lhůt nestanoví. S účinností ode dne 23.3.2006 již zákon č. 106/1999 Sb. nespojuje s nečinností povinného či odvolacího orgánu vznik fiktivního zamítavého rozhodnutí a z tohoto důvodu se uplatní i v oblasti upravené tímto zákonem v případě nečinnosti správního orgánu, po vyčerpání právního prostředku k ochraně proti nečinnosti ve správním řízení, možnost žadatele využít žaloby na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu či odvolacího orgánu podle ustanovení § 79 a následujících s.r.s.

V další žalobní námitce žalobce poukazoval na skutečnost, že se nemohl před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit k podkladům napadeného rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, čímž byl zkrácen na svých právech a byl tak porušen zákon. Podle názoru žalobce činil žalovaný ve věci další dokazování, když například obstaral a seznamoval se s novými podklady, jakými byl Rozkaz ředitele Policie ČR Správy Jihomoravského kraje č. 48/2007 ze dne 14.4.2007, Závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003 a další písemnosti z předmětného vyšetřovacího spisu včetně vybraných nosičů dat CD a DVD.

Podle ustanovení § 36 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Městský soud v Praze má za to, že i když je s ohledem na ustanovení § 16 ve spojení s ustanovením § 20 odst.4 zákona č. 106/1999 Sb. v rámci odvolacího řízení nutno vyjít z podpůrného užití správního řádu, nemá soud uvedenou námitku za důvodnou. Je třeba vždy brát v úvahu skutečnost, zda tím, že nebyl výslovně seznámen s podklady rozhodnutí, bylo účastníku řízení v souvislosti s touto skutečností zasaženo do jeho procesních práv. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v odvolacím řízení nebylo prováděno žádné nové šetření ani vyhodnocování nových podkladů, jejichž obsah by nebyl žalobci znám, protože žalovaný v rámci odvolacího řízení posuzoval k námitkám žalobce obsah všech písemností a záznamů včetně těch, které v prvostupňovém rozhodnutí byly určeny pouze čísly listů a jedna ze změn prvostupňového rozhodnutí spočívala právě v tom, že v odůvodnění žalovaný uvedl názvy některých těchto listin. Pokud rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla částečně odmítnuta žádost žalobce ohledně konkrétních čísel listů, nosičů DVD a CD, je nanejvýš logické, že tyto podklady nepochybně musely být a byly součástí požadovaného spisu již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a není zřejmé, v čem konkrétně mělo spočívat zkrácení žalobce na jeho právech.

Pokud jde o žalobní námitku, týkající se povahy vnitřních pokynů a personálních předpisů, kterou podle názoru žalobce mají pouze akty, které regulují vztahy uvnitř úřadu a nijak se neprojevují ve vztahu k třetím osobám, tj. námitku nesprávné aplikace ustanovení § 11 odstavec 1 písm.a) zákona o svobodném přístupu k informacím jako důvodu pro odeprání informace, dospěl soud po provedeném řízení k následujícím závěrům :

Žalobce namítal, že rozkaz policejního ředitele č. 48/2007 ze dne 12.4.2010 a závazný pokyn policejního prezidenta č. 121/2003 ze dne 9.10.2003 byly připraveny a použity pro plánovaný zásah proti občanům ohlášeného veřejného shromáždění v Brně dne 1.5.2007 a výsledky realizace policejního rozkazu se projeví v souladu s názorem

Městského soudu v Praze, vysloveným v rozsudku ze dne 12.4.2006, č.j. 10Ca 196/2004 – 41. V odůvodnění uvedeného rozsudku městský soud poukazoval na již ustálenou judikaturu správních soudů, zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j.: 5As 28/2007 - 89, dostupný www.nssoud.cz, podle něhož nelze za interní pokyn ve smyslu ustanovení § 11 odst.1 písm.a) zákona č. 106/1999 Sb. *stricto sensu* považovat každý akt, který správní orgán takto označí. Rozhodný je vždy obsah konkrétního pokynu nebo jiného aktu. Týkají-li se „interní pokyny“ výkonu veřejné správy, tedy činnosti správního orgánu, jakožto orgánu veřejné moci, navenek, ve vztahu k veřejnosti, nelze je, jakkoli jsou takto označeny, považovat za informace vyloučené z práva na jejich poskytnutí těm, jichž se postupy v nich upravené bezprostředně dotýkají.

K uvedenému tvrzení uvedl žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění nového rozhodnutí o odvolání pouze to, že uvedené akty i nadále považuje za interné pokyny žalovaného, protože se týkají výlučně policejní taktiky, metodiky, techniky organizačních postupů a interních záležitostí policie, svým obsahem nemohou ovlivnit veřejnost nezúčastněnou ve služebním či zaměstnaneckém poměru k policii a zasáhnout tak do práv a povinností veřejnosti, zatímco citované rozhodnutí NSS se zabývalo řešením aplikačních postupů nikoli policie, ale správců daně, kde se bezprostředně dotýkají daňových subjektů a jedná se o výkon veřejné správy. Žalovaný provedl správní uvážení a dospěl k závěru, že oba interní předpisy zcela postrádají jakýkoli aspekt ovlivňování uplatnění práv a povinností třetích osob.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

S ohledem na uvedenou definici výkladu pojmu „správní uvážení“ došel Městský soud v Praze k závěru, že byť odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je strohé, jsou v něm obsaženy úvahy správního úřadu, kterými byl veden a tyto nevybočují z rámce logiky. Z uvedeného důvodu soud posoudil i tuto žalobní námitku jako neopodstatněnou.

V poslední žalobní námitce namítl žalobce nesprávnou aplikaci ustanovení § 11 odstavec 6 zákona č. 106/1999 Sb. a dále opakované porušení ustanovení § 78 odst.5 soudního řádu správního tím, že žalovaný ignoruje závazný právní názor městského soudu o tom, že jméno a příjmení není osobním údajem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím a tento názor opírá o konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 29.7.2009, č.j. 1As 98/2008-148, dostupný tamtéž).

Podle ustanovení § 2 odst.3 zákona č. 106/1999 Sb. se zákon nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

Podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu není jméno a příjmení fyzické osoby (i ve spojení s číslem jejího občanského průkazu) osobním údajem ve smyslu ustanovení § 4 písm.a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, neboť na základě těchto údajů není možné konkrétní osobu určit či kontaktovat.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (zejména strany 12 a 13 – poznámka soudu) je možno dovodit, že žalovaný se dostatečně zabýval citovaným rozhodnutím NSS a srozumitelně vysvětlil, z jakých konkrétních skutkových i právních důvodů nepovažuje argumentaci tímto rozhodnutím za přiléhavou. Na základě zcela konkrétních skutečností, popsanych v odůvodnění svého rozhodnutí, dovodil, proč považuje znečitelněné údaje na číslech listu 847 a 848 vyšetřovacího spisu za osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů (obsahují nejen jméno a příjmení osob, které podaly trestní oznámení, ale též jejich data narození a přesné adresy. Na rozdíl od případu, posuzovaného Nejvyšším správním soudem, se tedy jedná o kombinaci údajů, která přesně a určitě identifikuje konkrétní osobu a umožňuje ji případně kontaktovat, proto se městský soud ztotožnil s názorem žalovaného, že uvedené informace bylo nezbytné z poskytnutí žalobci vyloučit.

Soud se na základě všech výše uvedených skutečností neztotožnil ani s názorem žalobce o tom, že žalovaný správní úřad se dopustil opakovaně porušení ustanovení § 78 odstavce 5 s.ř.s. tím, že nerespektoval závazný právní názor, vyjádřený ve zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 7Ca 68/2008. Z odůvodnění uvedeného rozsudku zcela nepochybně vyplývá, že správní soud zavázal žalovaného v dalším řízení k povinnosti o odvolání žalobce ve věci znovu rozhodnout s tím, aby případné odůvodnění neposkytnutí informace v jeho novém rozhodnutí nebylo omezeno pouhým odkazem na ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., ale aby bylo zcela zřejmé, jaký druh informací se nachází na jednotlivých číslech listů, které nebudou poskytnuty a z jakého konkrétního důvodu, když totéž samozřejmě platí i o záznamech na CD a DVD. Rovněž musí být zřejmé, které konkrétní části listin a v jakém rozsahu (tedy jaké konkrétní údaje) byly znečitelněny a z jakého důvodu. Důvodem zrušujícího výroku tak nebylo jednoznačně možno určit nesprávné posouzení právní otázky odvolacím správním úřadem, ale nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí o odvolání pro nedostatek odůvodnění. Městský soud v Praze v řízení o této žalobě dospěl k závěru, že žalovaný se závazným právním názorem soudu řídil v dostatečné míře a že jeho postup není nerespektováním závazného právního názoru soudu ve smyslu ustanovení § 78 odstavec 5 s.ř.s.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23.října 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová